

Nytt misjonshospital i Lantsun, Kina.

Søstrene Frellumstad og Brundtland tenker å opta arbeidet blandt syke og fattige.

Søstrene Christofa Brundtland og Inger Frellumstad forlot Norge 2. desember etter å ha hatt sine siste møter i Sarpsborg. De reiste over Danmark og England til U. S. A. for å reise til det sted Herren har kaldt dem til i Kina. Søster Christofa har jo vært i Kina før og har fast virksomhet i byen Lantsun, hvor hun nu følger sig kallet til også å opta arbeidet blandt de syke og fattige.

Søster Inger Frellumstad er fra Holmestrand og reiser ut for første gang. Hun blev frelst i 12 års alderen og allerede som skolepige følte hun trang til å reise til Kina og vidne om Jesus for kineserne og pleie de syke. I 2 år var hun på sykehjemmet til Stormonsen og blev døpt i Holmsbu for ca. 4 år siden. Etter på døpte Gud henne i den Helligånd og nu er hennes livs mål og lengsel oppfylt. Hun er på vei til det sted Gud har kaldt henne. Prøvelser, motgang og meget vil møte, men han som kalte henne er trofast. Bed for henne!

Om sitt kall har hun for skrevet i Misjons-Røsten. (Nr. 18 — 1935)

Str. Christofa forteller om sitt kall følgende:

«Som 14 års gammel pike fikk jeg kall å gå til Kina. Vi hadde en troende skolelærer og en dag i religionsundervisningen spurte læreren oss småpiker: Hvem vil dere tjene? Vil dere tjene Jesus eller satan? Vi svarte alle, at vi vilde tjene Jesus. Idet samme blev jeg så grepet. Jeg lukket øinene og bad til Gud. Da så jeg i Ånden et stort maleri, det var en stor slette hvorpå der stod en mengde mennesker, med alle armene opstrakte og under maleriet stod skrevet: «Kom over og hjelp oss».

Da hørte jeg en mild stemme si til mig: Derut skal du! Du skal bli sykepleierske og hjelpe disse. En stor glede fylte min sjel.

Ved 24 år gammel blev jeg sykepleierske og praktiserte på hos-

pitaler i Norge og Danmark i flere år.

Så hendte det en dag på hospitalet i Danmark, mens jeg var helt alene på sykestuen, at jeg kjente Guds mektige nærværelse. Jeg satte mig på en stol og skjulte ansiktet i mine hender og tilbød Herren. Jeg hørte da en mektig rost si til mig: «Du skal til Kina». Jeg sa: «Herre, jeg er ikke sterk nok!» Svaret lod: «Jeg formår alt i Ham som gjør mig sterk». Så sa jeg igjen: «Jeg har ikke penger til reisen, og jeg er skrevet ut av kirken grunnet dåpens». Svaret lod: «Mig hører selvet og gullet tils», sier Herren.

Igen sa jeg: «Herre jeg vet intet og dette blir så vanskelig for mig og jeg er alene». Svaret lod: «Og se! Jeg er med dig alle dage inntil verdens ende». Da reiste jeg mig op av stolen og gikk bort til vinduet, skuet op mot himmelen med opstrakte arme og sa: «Herre jeg vil gå!» En stor lykke fylte mitt hjerte og jeg kunne ikke tåle med det, men fortalte om denne åpenbarelse til alle på hospitalet, både lægen og sykepleierske. — Forstanderinnen på

Misjonærene Frellumstad og Brundtland.

hospitalet advarte mig og sa at jeg måtte betenke hvad jeg gjorde. Tenk å reise til Kina, således ut i det blå. Ja, således ser det jo alltid ut når vi vandrer i tro; men han sover ikke og han slummer ikke, Israels vokter.

Jeg reiste da hjem til Norge og besøkte en del menigheter. Tok mine sparepenger til reisen og drog først til U. S. A., hvor jeg tok tjeneste mens jeg lærte språket. Etterat ha lært engelsk drog jeg til Kina. Det blev for mig en stor glede å sette mine føtter på Kinas jord og min bønn til Gud var: Herre bruk mig i din tjeneste. Og må jeg kunne få hjelpe

Endel av de troende i Lantsun.

disse stakkels hedninger. — Noden som jeg så var skrikende, bragte mig på kne innfor Gud. Herren hjalp mig. De 4 første år arbeidet jeg sammen med andre misjonærer, men etter den tid tok jeg fire troende kinesere — to evangelister og to bibelkvinner — som jeg hadde kostet utdanning på, med mig til en by som heter Lantsun. Byen ligger ved enden av et stort fjell i Shansi provinsen og vel tre mil fra hovedstaden Talynan-fu.

Vi var de første som kom dit og begynte misjonsarbeid. Gud var med og virket ved sitt herlige evangelium. Sjeler freltes, syke helbrededes og flere blev døpt i den Helligånd og ild.

Mange syke og sårede kom for å få hjelp og alle blev hjulpet så langt som det stod i min makt. De kommer til oss med upleide sår, ofte klistret; de bare et stykke papir utenpå, såret. Mange barn kom de med, fulle av sår på grunn av urenlighet — de er reddet for å vaske sine nyfødte barn, de tror all vaak medfører døden. Her er arbeidsmark nok for dem som vil ta fatt og jeg føler at Herren har lagt på mitt hjerte å hjelpe disse. Vi må jo da få opprettet et hospital, hvor vi kan ta dem inn og vår overlege er Jesus Kristus.

Til dette foretagende trenger midler, og idag har vi bare to tomme hender. Men Herren som har lagt dette i mitt hjerte vil også fullføre sitt verk.

I Lantsun er det en stor prektig skolebygning som er tilsaals og den vil passe godt til sykehus og misjonsstasjon. Klimaet er bra, byen har godt drikkevann og folket er meget opmerksomme og åpne for evangeliet. Det er også en ypperlig anledning til å nå

dem ved å kunne hjelpe dem med deres syke legemer. På denne måte vinner man deres fortrolighet og får anledning til å vidne for dem om Jesus, lægen fra Golgata.

Her er anledning til å være med å hjelpe disse stakkels syke, hjelpeløse menneker som er i behov av både legemlig og åndelig nød. Jesus skal si til dem som går hans vei og gjør hans gjerninger:

«Jeg var hungrig og dere ga mig å ete; jeg var tørstig og dere ga mig å drikke; jeg var naken og dere klodde mig; jeg var syk og dere så til mig. Jeg var i fengsel og dere kom til mig. Hvad dere har gjort imot en av disse mine minste brodere, det har dere gjort mot mig». (Matt. 25, 35—40).

Søstrenes kasserer tar med glede imot midler til arbeidet. Nu er det en åpen dør i Kina, men ingen vet hvor lenge det er så. Snart er denne husholdning forbi og Jesus kommer igjen. Da er det ingen tid mere til å vinne sjeler for himmelen. De som er rede skal da løttes op fra jorden og være med Kristus i herligheten. Søstrene der ute og «de som er ved toiet» her hjemme skal da få dele byttet. Byttet er sjele vunnet ved samarbeide i misjonens tjeneste. Vunnet ved deres vidnesbyrd som drog ut og ved deres bønn og offer som var trofast med her hjemme. Alt annet må forlates når vi forlater denne jord.

Sangeren sier:

«Snart er vår såtid slutt, vi går. Hosten der hjemme forestår. Møter de sjele vi vunnet her, strålende så som juveler ders».

Str. Christofas kasserer er: L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Str. Ingers kasserer er: Slipermester Reiersen, Solvik, Sande, Vestfold.

Misjons-frimerker.

Det er i år 200 år siden Brødrmenigheten tok op misjonsarbeid i Surinam i Syd-Amerika. I den anledning har den hollandske regjering, som styrer Surinam, sendt ut to nye slags frimerker. Det er visstnok de første misjonsfrimerker som overhodet er fremstillet.

Frimerkene er tegnet av en misjonærdatter Eva Schütz. Hennes far var misjonær i Surinam i 35 år. På det ene merke sees en sort

og en hvit hånd som er rakt op til bønn, og i bakgrunnen stråler korset frem. På det andre merket løfter den hvite hånd den sorte op så at slave-lenkene faller av den sorte. Også her står korset i bakgrunnen.

Misjonærene er utvist.

Det viser sig at de svenske misjonærer er utvist ikke bare fra italiensk Somali-land, men også fra Eritrea. Torsdag den 12. des. mottok Fosterlandsstiftelsen følgende telegram fra Eritrea: «De svenske misjonærer utvist, stasjonene stengt.»

Nu er de katolske misjonærer alene på disse marker for det fantes ikke andre evangeliske utsendinger i disse to italienske kolonier enn svenskene. De har arbeidet

i Eritrea helt siden 1866 og i Somali-land siden 1897. De har aldri blandet sig i politikk. Bare samlet sig om misjons-opgaven, og der er nu ca. 3000 kristne på disse misjonsmarker.

Men Rom tåler ingen ved siden av sig, skriver «Kineseren».

Uro blandt de sorte.

Som en følge av Italias angrep på Etiopia er det oppstått en sterk uro i hele Afrika. Overalt er Etiopia—Italia samtaleemnet og bitterheten blandt de sorte er sterk overfor Italia. Sir Hesketh Bell, som har vært guvernør i flere britiske kolonier, har sendt et brev som blev publisert i «Times», hvor han bl. a. fremholder nødvendigheten av at Storbritannia overbeviser de innfødte om at det

tar helt avstand fra Italias politikk samt lar dem forstå at det prinsipp som skal tillempes ved konflikten skal være rettferdighetens.

Rom og Etiopia-krigen.

I det engelske misjons-tidsskrift «Wold Dominion» skriver en innsender bl. a.:

«Det er kjent både i Europa og i Øst-Afrika at den romerske kirke søker å utvide sitt velde i Afrika til vederlag for de tap den har lidt i makt og innflydelse i Europa. Fra Senegal i vest til Eritrea i øst dominerer katolismen allerede, likeså i de muhamedanske land i nord; bare i Syd-Afrika er så overveiende protestantisk at ingen alvorligere fare truer der. I belgisk Kongo, de por-

tugisiske kolonier Angola og Mo-sambik, Eritrea og italiensk Somali-land er der oppstått en ensidig nasjonalisme ved en agitasjon som går ut på at fremmedherredømmet truer fra de protestantiske misjoners side. Følgen er at store folkeskarer i disse land i de senere år er ført inn under romerkirkens formynderkap.

Italienseringen av Øst-Afrika er gått hånd i hånd med erobringforsøk fra romerkirkens side. Derved er den svenske misjon i Eritrea blitt ødelagt og arbeidet i Somali er sterkt innskrenket på tross av traktatmessige rettigheter, mens samtidig de katolske misjoners virksomhet er utvidet i tilsvarende grad.

Kristus i hans her-
relse.
berts — ved I. S.
fred.
stor glede å lese
at vektene står
som de stod for
d jublende rost
Jesus sier, at
idag og blir til
ne. Ja, tenk seg
n var lydig inn-
ets død, for vår
te våre hjertep-
ir ånd til tårer.
siste blodstrå-
skulde bli over-
elsket så høit,
skelige enbårne
for oss. Gud vær-
s tover ønskes
seirende frem-
Pet. 5, 10.

styrke eder som arbeider i Her-
rens tjeneste. Lønnen venter en-
hver tro tjener.
En str. i Herren.

Martin Buberg.

Hjemme hos Herren!
Min inderlig kjære far flyttet hjem til Herren den 16. juli år, etter noen få dagers sykdom. Han fikk en indre blodforgiftning. Han blev 61 år gammel. Han blev frelst i 1916 og levte siden et lykkelig liv med sin Frelser. I 1911 blev han leder for den frie virksomhet i Larkollen hvor han stod til sin død.
Tapet av far er stort og jeg stanser ofte op ved tanken på at jeg ikke får se ham mere her i livet. Nei, han er og blir borte, han er ikke mere. Bak ham er jordlivets møle og han er berget for evig. Da jeg for noen dager siden fant denne sangen som far selv fikk i ånden på sin fødselsdag den 10. april 1933, blev det slik for mig at jeg skulde få den inn i «Misjons-Røsten»:

Mell.: Ved Jesu fetter ei stille stund.
Det var det beste som kunde skje, at Jesus mottok mig syndere.
Han tok mig op som sitt eget barn (1. Joh. 3, 1.)
og frelste mig ifra syndens garn. (Rom. 6, 13.)
Det var det beste som kunde skje, han oplot øiet så jeg fikk se.
Han talte til mig så jeg forstod (Luk. 24, 45.)
det var forløsning uti hans blod. (Ef. 1, 7—10.)
Det var det beste som kunde skje, da arvetten min jeg fikk se.
(Kol. 1, 12)
Han åpnet øiet så jeg forstod, (Luk. 24, 31—32.)
at han mig kjøpte den med sitt blod. (E. 1, 11—12, Gal. 4, 4—7.)
Det var det beste som kunde skje, i dåpens vann jeg blev senket ned.
Så det med Gud kom i rette skikk, og god samvittighets pakt jeg fikk. (1. Pet. 3, 20.)
Det var det beste som kunde skje, da dette under jeg fikk å se.
Jeg var begravet til Kristi død. (Rom. 6, 4—5.)
så jeg opstandelsens kraften ned. (Fil. 3, 10—11.)
Det var det beste da jeg fikk se, at Herrens vilje helst budde skje.
At døden bliver av liv opslukt. (2. kor. 5, 7—9.)
så satans makter må tage flukt. (Jak. 4, 7.)
Det var det beste som kunde skje, mitt eget helt det blev revet ned. (Hebr. 9, 8, 10, 19—20.)

..Og pinsunderet blev utført.
(Luk. 24, 4—9.)
så kraft fra holden jeg blev tirst.
(Ap. gj. 1, 8.)
Det beste for mig jo nu det er, at jeg kan komme ham mere nær.
Blodet stadig å holdes ren, (1. Joh. 3, 3.)
så frukt kan finnes på hans gren. (Joh. 15, 2.)

Nu var det best om det kunde skje, jeg mer fikk del i hans lidelse.
(1. Pet. 4, 13.)
..Og større del i hans herlighet, (1. Pet. 5, 1.)
som varer ved i all evighet. :

Det allerbeste som nu kan skje, det blir at ham jeg får å se.
(1. Joh. 3, 2.)
..Han stiger hastig i skyen ned (1. Tes. 4, 16—17—18.)
og tar mig inn til sin herlighet. :

Det var det beste for dig, min venn, som ikke vet hvor du tumler hen.
(Joh. 1, 5.)
..Du fattet mot og blir riktig snar, (Ordspr. 24, 11.)
og kom frem nu just som du var. :

Et varsko til dig nu dette er, som alvorfarene ikke ser,
(Es. 8, 22.)
..Det mørkner til over denne jord (Es. 9, 2.)
og trengsen den blir veldig stor. (Matt. 24, 20.)

Det var det beste for dig, min venn, du mottok billett til himmelen.
..En fribillett som er kjøpt med blod, (Ef. 1, 7, Kol. 1, 20.)
som han til syndere efterlot. (Matt. 9, 12.)

Han blev begravet på Rygge kirkegård hvor han hvilte til opstandelsens morgen. Da han skal vekkes av overangelens røst og av Guds basun. De døde i Herren skal først opstå, og så skal vi lever sammen med dem rykkes op i luften for å møte Herren. 1. Tes. 4, 16—17. Herlige dag. Da skal ingen tårer mere vete vårt kind, for han skal tørre bort den siste. Halleluja!

Jeg glemmer aldri fars siste minutt her på jorden, da han prieste sin Frelser for det store verk på Golgata, hvor han åpnet veien like inn til Faderens hjerte. Underbare nårde. Det siste han bad mig var: Takk Gud for vennene som han har gitt oss. Det er mange erotiske venner her ute som ønsker å følge Jesus, og dem lå alltid far så på hjertet. Han var alltid så hjerteglad når dem kom og vi kunde samtale om Herrens sak og slutte med en bønne-stund. Like før han døde stemte han i å synge: «Alle skal se den herlige frelser jeg eier.» Og så sier han: «Nu kommer Jesus».

Da vi ikke lengere kunde følge ham kom vår underbare Jesus og førte ham over og hjem.
«Hvert neste navn som jeg visste skal tape sin glans og forgå; men Jesus, den første og siste, Hans navn skal for evig bestå.»

Kjære venn, du som har troende mor eller far — kanskje begge er troende. — Du skjønner ikke hvad du eier i dem før de er borte. Tenk alle de ganger de har bært dig frem for Herren på bønnens arme. Måtte de ikke vente på dig lengere: Kom og bli med på vei til himmelen.
Jeg er så lykkelig i min frelser.

Det hender nok av og til det kan være skyer, men bak skyen skiner solen. Halleluja. Og når skyen har dekket solen for oss en stund, varmer den ennå mere når den kommer. Etter en prøvelse blir Jesus skjønner, større og herligere for oss. Jeg kan ikke beskrive hvor skjønner han er blitt for mig. Mitt ønske er, at Jesus måtte få sin fulle vei med mig.
Vi har alle en misjon her i livet.

Må vi bruke det pund vi har fått. (Matt. 25, 21—24.) og ikke gjøre som han der fikk det ene pund. Det er ikke Guds vilje at vi skal ha det han har gitt oss for oss selv, men dele det ut til andre. Ja, må Gud hjelpe mig og oss alle til det.
Rygge den 3. desember 1935.
En ringe søster i Herren.
Marie Buberg.

På reise i U. S. A.

Reisebrev fra str. S. Pedersen og Inga Johnsen.

San Francisco, 27/11 1935.
Elskede misjonsvenner! Guds fred!

Det er nu lenge siden vi lot høre fra oss. Vi forlot China 17. september og hadde en god reise over havet. Gikk iland i U. S. A. 11. oktober. Vi har nu farten rundt på mange steder allerede her i Kalifornia. Her i San Francisco og Oakland har vi hatt det underbart sammen med vennene. Så har vi besøkt en by som heter Turlock. Det er omkring fem tusen innbyggere og 27 kirker der. Det er mest svensker i den byen. En søndag formiddag efter at vi hadde tatt blev plattformen full av gamle koner. De blev så begeistret. Noen sa: «Jeg er fra Oslo, jeg fra Porsgrunn, jeg er fra Drammen» og flere svenske var det også. De tryglet og bad pastoren om vi fikk ha et skandinavisk møte, som vi jo fikk. Overalt omtrent, er de gått over til engelske møter her nu, da det nesten ingen nye kommer fra Skandinaviens. Så reiste vi til et sted som heter Kingsberg. Det er også en liten by. Vi hadde noen møter der også, og derav et på Frelsesarmeen, men de har ingen fremgang der stakk. Kapteinen er en meget velsignet mann, er døpt både i vand og ånd, men når han ber med syndere, så går de efterpå i de andre forsamlinger og blir døpt og stanser der. Han har bare en soldat. Så reiste vi til Los Angeles. Der er mange skandinaver. Vi deltok i flere møter og fikk hilse på mange venner. Vi var og så Torrys Bibelskole, kirke, boksalg og et stort hotell. Og så var vi og så det store Angeles Tempel. Fikk også høre miss. Aimee Mc. Pherson. Hun talte dyrebart fra Ords. 4, 20—22, om å akte på Guds ord, gjemme det og hvile på det. Det er lægedom for hele ditt legeme. Hun stilte oss ansikt til ansikt med Gud. Hun sa: «Du behøver ikke komme hit op til mig for å bli helbredet for din sykdom, det er ikke jeg som gjør det, det er ikke oljen, det er Gud. Hvil på hans ord. Jeg kan salve dig, legge hendene på dig og be men som det står i teksten, akt på og hold ordet fast og det er lægedom for hele ditt legeme». Så kom de syke op. En med en brukken arm blev helbredet i et nu. En lam mann — to mann holdt ham under armene — blev helbredet. Først stabbet han litt, men så la hun hendene på begge hans knær og vi så ham springe omkring. En som hadde kreft i nesens bad hun en lang stund for. En hel del falt i gulvet under Guds kraft. Flere vidnet om at de på forrige møte var blitt helbredet for kreft, tuberkulose, benbrudd, ja alt mulig. Vi så krykker og bandasjer som de syke hadde satt igjen, som talte sitt tause sprog om at de var blitt overflødige efter at Jesus hadde rørt ved dem. Ja, dette er hvad vi har sett og hørt. Nu er vi tilbake igjen i San Francisco. Stanser her til neste uke og reiser da lengere nord, og så videre som Herren leder. Vi har hatt

Teori og virkelighet.

Noen sier de er døde andre har fått kastet ut - gamle Adam med hans vesen, på det elende er det slutt - Noen sier de må synde daglig - slite trelle må så det ikke går istå.

Til den første kan det sies ofte møtte jeg jo dig - teorien var iorden - men hvordan har det nu sig Du jo kunde bli fornærmet - vrien, vranten, snild også, helst når du fikk ha din vilje - ingen trådte på din lå.

Til den annen, hvordan gikk det - hvor jeg lengtet bli lik dig - førend jeg dig riktig kjente - da forandret atting sig for o, redsel - tenk jeg merket at det rester ennå var - av det gamle arge vesen, som sig selv tar i forsvar. -

Til de trette bange sjele tyder der fra Jesu munn kom til mig og finner hvile - kast på mig din byrde tung. - Til oss alle står det skrevet - korset ta og lær av mig ydmyghet - og du skal finne fred og seier skjennes dig.

Tak o, Gud at ordet tyser viser oss den sande vei - at på frukten treet kjennes - det har ei forandret sig - ei i teoriens verden, dogmer, eller tale stor vi i livet må bevise Selvets død foruten ord.

Skien 1-12-1935.

Wilhelm Holm.

